

Arrest

nr. 202 922 van 24 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. LEWYLLIE *loco* advocaat P. VAN ASSCHE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.O. (...) bent een Afghaan van Pashtou origine behorend tot de Oryakhel stam. U bent een soennitische moslim. Uw thuistaal is Pashtou. Daarnaast spreekt u ook Dari, Urdu, Hindi, Engels, Frans en een beetje Nederlands. Heden bent u 17.5 jaar oud. U bent afkomstig uit het dorp Lara Mura behorend tot het district Qarghai van de provincie Laghman waar u tot een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan woonde.

Uw moeder overleed acht jaar geleden. Uw vader hertrouwde nadien. U kwam niet goed overeen met uw stiefmoeder, noch met uw vader. Ze behandelden u slecht. U werd geslagen door uw vader. Op een dag werd u door uw stiefmoeder beschuldigd van het stelen van haar goud. U werd dan geslagen door uw vader en samen met uw twee broers uit het huis gezet. De malik van uw dorp zag jullie op straat en belde uw oom van moederskant, J. (...), in Jalalabad. Hij is jullie dan komen halen. Vanaf dan woonden

jullie in bij hem. U ging akkoord met uw oom om naar Europa te komen. U volgde in die periode acht maand lang cursus Engels en bereidde u zich voor op uw reis naar Europa.

In oktober 2015 verliet u Afghanistan. Uw oom J. (...) betaalde uw reis. Op 6 december 2015 kwam u in België aan en op 9 december 2015 vroeg u asiel aan.

Bij terugkeer vreest u de algemene onveilige situatie en de taliban in Afghanistan. Bovendien kunt u niet terug naar uw vader omdat hij u op straat zette. U kunt ook niet terug naar Jalalabad omdat het daar gevaarlijk is omwille van de taliban en ook omdat uw oom u nu lastigvalt en naar geld vraagt.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw taskara en een medisch attest uit België neer.

B. Motivering

Uw asielaanvraag werd onderzocht en beoordeeld rekening houdend met het principe van het belang van het kind. Er dient echter te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden ingegaan op de redenen waarom u niet terug kan keren naar uw oom in Jalalabad bij wie u tijdens uw laatste jaren in Afghanistan verbleef. U beweerde een goede relatie met uw oom te hebben gehad. Nadat u ruzie had met uw vader en uit het huis werd gezet door hem, kwam hij van Jalalabad om u en uw broers mee te nemen naar zijn huis waar jullie lange tijd logeerden. Hij gaf niet enkel u maar ook uw twee broers onderdak in zijn huis, naast zijn eigen kinderen en vrouw. U besliste toen al om naar Europa te komen. Hij heeft u dan aangeraden om een cursus Engels te volgen die u zou kunnen helpen tijdens uw reisweg naar Europa. Zo volgde u gedurende acht maand een cursus Engels in Jalalabad. Uw oom bezit een winkel in Jalalabad waar hij iemand in dienst heeft die voor hem werkt. Uzelf ging in die periode in Jalalabad enkel naar de lessen Engels en voor de rest hing u rond met uw vrienden in Jalalabad. U moest dus niet werken. Uw oom regelde alles voor u en uw broers. Hij betaalde ook voor uw cursus. Hij heeft dan uiteindelijk ook de smokkelaar geregeld en geld geleend van iemand om uw reis naar Europa te betalen. Zo vertrok u uit Afghanistan. Hij geeft nog steeds onderdak aan uw broers. U beweerde zelf ook tijdens het gehoor dat hij een goede persoon is en dat hij heel veel gedaan heeft voor u (CGVS p. 11). Desondanks beweerde u ook dat hij sinds vier à vijf maand veranderd is en ineens geld begon te vragen. U de vraag gesteld hoe iemand die al zo lang voor u zorgde en voor jullie effectief beter zorgde dan jullie eigen ouders en voor u en uw broers alles deed, zo plots kon veranderen, antwoordde u dat hij dit allemaal deed op voorwaarde dat u alle kosten terug ging betalen. Zo zou hij u sinds enkele maanden lastigvallen via de telefoon. Om die reden veranderde u zelfs van telefoonnummer (CGVS p. 9). Gevraagd hoe hij u precies lastigviel antwoordde u dat hij u drie keer per maand belde om te zeggen dat u uw broers nog altijd niet liet overkomen naar België en dat u lui bent (CGVS p. 17). Zo zou hij u in totaal zes keer gebeld hebben en gevraagd hebben naar geld. Gevraagd echter hoeveel geld u hem moet terugbetalen, kon u geen antwoord geven. U wist immers niet hoeveel hij betaald heeft voor u. Gevraagd hoe uw oom uw reis financierde, antwoordde u dat hij geld leende. U wist echter niet van wie (CGVS p. 18). Er dient te worden opgemerkt dat het beeld dat u schetste van uw oom helemaal niet overeenkomt met de plotse wending in de gedragingen die uw oom in die laatste vier-vijf maand zou vertonen. Het komt dan ook niet geloofwaardig over dat uw oom nu plots geld zou beginnen vragen van u, terwijl dit eerder niet het geval was toen u nog met uw broers bij hem leefde. Indien uw oom alles al vanaf het begin voor het geld deed zou hij u op zijn minst gezegd hebben hoeveel geld u hem moet terugbetalen. Ondanks zes keer telefoneren weet u dit nog steeds niet. Bovendien, indien uw oom alles wat hij voor u deed louter voor het geld gedaan zou hebben, had hij kunnen kiezen om minder kosten te moeten maken. Hij heeft echter niet enkel uw reis betaald. Maar hij betaalt nog de kosten van uw broers die bij hem blijven. Bovendien heeft hij naast uw reiskosten en de kosten van uw broers ook nog acht maand lang uw cursus Engels betaald. Hij wachtte totdat u een bepaald niveau Engels kon spreken vooraleer u naar Europa ging vertrekken. Bij uw vader in Laghman ging u nochtans niet eens naar school. Uw oom had er ook kunnen voor kiezen om slechts uw reiskosten te betalen. Kennis van het Engels was immers niet noodzakelijk om het land te kunnen verlaten. De smokkelaar die hij voor u had gevonden was een Afghaan dus was het niet noodzakelijk om met hem in het Engels te spreken. Daarnaast, indien uw oom enkel op het geld was gericht zou hij er ook voor kunnen kiezen om niet meer voor uw broers te zorgen. U hebt immers naast uw ouders die volgens uw verklaringen u en uw broers afstootten, ook nog andere familieleden in Afghanistan. Uw oom heeft dit echter niet gedaan. Indien uw oom u en uw broers louter als kost zag en het geld dat hij in jullie investeerde zo snel mogelijk terug wilde hebben, had hij u ook in zijn winkel kunnen laten werken. Hij heeft een winkel in Jalalabad en hij betaalt een werknemer om daar te werken (CGVS p. 8). U had zelf toen geen werk. U beweerde dat u naar de lessen Engels ging en met uw vrienden rondhing in Jalalabad (CGVS p. 8-9). U werd door uw oom niet gevraagd om in zijn winkel te werken, ook niet eens om zijn werknemer te helpen. Nochtans zou iemand redelijkerwijs verwachten dat een dergelijke persoon, dit dit allemaal louter doet met het oog op geld als motivatie, u zou vragen om in

zijn winkel te werken zodat hij zagezegd uit krijgt wat hij in u investeert. Dit allemaal is niet gebeurd. U verklaarde integendeel dat u niet veel naar buiten mocht van uw oom omdat hij het gevaarlijk vond. Hij waarschuwde u ook vaak door te zeggen dat u moest opletten met wie u omging en dat u weg moest blijven van mensen die drugs gebruikten (CGVS p. 11). Dit allemaal geeft een beeld van een heel zorgzaam persoon die enkel en alleen het goede wilde voor u. Dat hij nu ineens zijn geld zou terugvragen en niet meer willen zorgen voor u en voor uw broers is dus niet geloofwaardig. U nuanceerde zelf ook uw uitspraken tijdens het gehoor. Eerst verklaarde u dat u enkel met deze oom contact had vanuit België. Het eerste jaar zou het goed gegaan zijn. Maar de laatste maanden zou u uw contact verbroken hebben met hem. Hij zou ineens beginnen vragen zijn wanneer u uw broers ging laten overkomen. U nuanceerde echter uw eigen verklaring door te zeggen dat hij uw broer niet beu zou zijn, maar dat hij er niet veel winst zou uithalen (CGVS p. 9). Het CGVS dient in casu te concluderen dat u wel een zorgzaam netwerk heeft bij uw oom in Jalalabad, die trouwens al zo lang voor u gezorgd heeft.

Over de duur van uw verblijf in Jalalabad werd bovendien opgemerkt dat u wisselende verklaringen neerlegde. Initieel verklaarde u voor DVZ dat u de laatste twee jaar bij uw oom in Jalalabad logeerde (zie Verklaring DVZ, vraag 10, p. 4). Dit bevestigde u in uw latere verklaringen (zie Vragenlijst voor Niet-Begeleide Minderjarigen uit Afghanistan, p. 3). Op de dag van uw gehoor beweerde u echter dat u minder dan een jaar logeerde bij uw oom (CGVS p. 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bleef u beweren dat u daar zeker minder dan een jaar verbleef (CGVS p. 5). Dat u twee jaar woonde bij uw oom hebt u nochtans niet één maar twee keer op verschillende momenten verklaard. Bovendien verklaarde u zelf ook dat u tijdens de laatste verkiezingen, dus in april 2014, in Jalalabad was (CGVS p. 13). Gezien u in oktober 2015 vertrok uit Jalalabad is het dan ook duidelijk dat u daar zeker langer dan een jaar verbleef. Het feit dat u dan de duur van dit verblijf korter wilde verklaren bij het CGVS wekt dan ook de indruk op dat u dit bewust deed om een terugkeer naar uw oom als onredelijk te doen uitschijnen.

Gelet op het bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat u over een zorgend familienetwerk beschikt in Jalalabad waarnaartoe u kan terugkeren.

Hoewel overbodig daar u een actueel en toereikend familienetwerk heeft in Jalalabad, dient ook te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde om uw problemen met uw vader en diens vrouw aannemelijk te maken. U slaagde er na meermaals bevragen niet in om een duidelijke en concrete beschrijving te geven van de ruzies die er ontstaan zijn tussen u en uw vader. U beweerde dat u vaak geslagen werd, binnen of buiten, omdat u de thee niet op tijd bracht of omdat u aan het spelen was. Gevraagd om de allerlaatste ruzie te beschrijven waardoor u buitenshuis werd gezet, lukte het u niet om er een uitvoerige beschrijving van te maken. Uw stiefmoeder zou u beschuldigd hebben van het stelen van haar goud. Uw vader zou enkel naar haar geluisterd hebben en u geslagen hebben. Hij zou eerst u op straat hebben gezet. Maar op vraag van uw stiefmoeder zou hij ook onmiddellijk uw twee broers meegegeven hebben. Hij zou u dan ook op straat geslagen hebben, en zelfs op uw neus geslagen hebben waardoor bloed uit uw neus kwam. De malik van het dorp zou jullie drie voor jullie huis opgemerkt hebben en uw oom op de hoogte hebben gebracht (CGVS p. 15-16-17). Dit zijn geen aannemelijke noch doorleefde verklaringen. Het is eerst en vooral in de Afghaanse context weinig geloofwaardig dat uw vader enkel naar uw stiefmoeder zou geluisterd hebben en zijn oudste zoon, die dan cultureel gezien toch een belangrijkere plaats heeft dan de vrouw, op straat zou hebben gezet. U bent bovendien als oudste zoon ook wel de toekomst van uw vader, degene die later voor hem kan zorgen. Zeker in het geval van uw vader is dit niet aannemelijk. Uw vader was immers een gewelddadige man die ook uw moeder sloeg. Het is dan ook niet begrijpelijk waarom hij ineens zou veranderd zijn en enkel naar zijn vrouw luisteren. Daarenboven is het ook niet aannemelijk dat uw vader u in het openbaar sloeg en op straat zette in het dorp. Hij wist dat deze scène gezien kon worden door de dorpsgenoten. Dit kon bijgevolg zijn imago kunnen schaden. Verder is het ook niet logisch dat de malik die jullie, drie kinderen van dertien, elf en negen jaar oud, op straat zag, maar niet eens naar uw vader ging om te bemiddelen om jullie terug thuis te nemen. Dat hij in plaats daarvan uw oom van moederskant zou bellen van wie hij toevallig het telefoonnummer beschikt te hebben is merkwaardig. Als bewijs van uw neusfractuur legde u ook een attest neer dat u verkreeg in België. Hierin werd echter vermeld dat u deze fractuur rond uw 10 of 12 jaar opgelopen hebben, dus veel eerder dan deze ruzie die u beschreef. Dit allemaal doet vermoeden dat uw verhuis naar Jalalabad eerder een akkoord of een keuze was tussen de families dan een urgentie wegens intrafamiliaal geweld.

U haalde tevens de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en meer specifiek in Jalalabad aan als asielmotief en reden waarom u bent vertrokken. De subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen

die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen aan deze vaststellingen niets wijzigen. Uw taskara kan hoogstens uw identiteit steunen, hetgeen niet betwist wordt. Echter hebben Afghaanse documenten weinig bewijskracht omwille van de grote omvang van corruptie die er bestaat in het verkrijgen van allerlei documenten. Zo werd ook op uw taskara opgemerkt dat, ondanks uw bewering dat dit uw tweede taskara was, nergens op deze taskara vermeld werd dat het een duplicaat is. Normaliter worden op de Afghaanse taskara's wel vermeld of het gaat om een duplicaat of niet. Het medisch attest verkregen van een dokter in België spreekt over een tweetal neustraumata die u opgelopen zou hebben, vermoedelijk rond 10 en 12 jaar. De dokter kan zich echter niet uitspreken over de omstandigheden waarin u deze traumata zou hebben gelopen. Dus kan dit attest geen vaststaande verklaring bieden of u deze fractuur heeft gelopen na bijvoorbeeld een ongeval of nadat u geslagen werd door uw vader. Dit attest voegt dus verder niets toe aan uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat hij niet kan terugkeren naar zijn oom. Vooreerst wilt hij benadrukken dat hij zijn oom niet wilde beschuldigen van louter winstbejag op de rug van verzoeker en diens broers. Wel trachtte hij duidelijk te maken dat zijn oom hem belastte met de zware opdracht om het voorgeschoten bedrag uiteindelijk terug te betalen en zijn broers te laten overkomen naar België. Verzoekers oom is "vermoedelijk" niet bereid om verzoeker terug in huis op te nemen zonder dat deze enige eis heeft ingewilligd. Verzoeker wijst erop dat zijn voogd tijdens het gehoor suggereerde om contact met de oom op te nemen. Na het gehoor werd het telefoonnummer van de oom aan de dossierbehandelaar overgemaakt. Uit niets blijkt dat er gepoogd werd om contact op te nemen met deze oom, hoewel diens verklaringen een belangrijk element vormen. Verzoeker startte een dossier bij IOM

om een 'family assessment' te doen en opdat iemand ter plaatse zijn oom kan bevragen over diens bereidheid om verzoeker weer in huis op te nemen. Verzoeker vraagt de resultaten af te wachten. Indien de oom zich expliciet bereid verklaart om hem weer in huis op te nemen, berust verzoeker zich in de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat hij, indien hij niet bij zijn oom terecht kan, in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, b) of c) van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, wijst hij op de situatie van huiselijk geweld bij zijn vader en stiefmoeder. Hij verwijt het CGVS, waar deze situatie gelet op de Afghaanse cultuur ongeloofwaardig wordt geacht, vooreerst een tegenstrijdige motivering. Er wordt niet geloofd dat zijn vader hem sloeg doch er wordt wel aangenomen dat zijn vader gewelddadig was en zijn stiefmoeder sloeg. Verder verliest verweerder uit het oog dat verzoekers stiefmoeder reeds twee kinderen had en dat het perfect mogelijk is in de Afghaanse cultuur dat verzoekers vader zijn nieuwe gezin wilde bestendigen. Dat verzoeker en diens broers geslagen en mishandeld werden door hun vader onder invloed van diens nieuwe vrouw, is geloofwaardig. Gelet op zijn jeugdige leeftijd en gezien hij naast zijn oom in Jalalabad (bij wie hij evenmin terecht kan) geen andere familieleden heeft in Afghanistan, beschikt verzoeker niet over een intern vluchtalternatief.

Verzoeker stelt dat hij wanneer hij naar zijn regio van herkomst terugkeert minstens in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker een (niet ingevuld) formulier getiteld 'FAMILY ASSESSMENT' bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 4 december 2017 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota e-mailverkeer tussen de voogd van verzoeker en IOM neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8). Hieruit blijkt volgens verzoeker dat hij niet welkom is bij zijn oom in Jalalabad en hier aldus niet terecht kan bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Bij aangetekend schrijven van 20 april 2018 brengt hij nog twee documenten bij, meer bepaald de "Country Policy and Information Note – *Afghanistan: Security and humanitarian situation*" van april 2018 en het "EASO CIO-Report – *Afghanistan Individuals targeted under societal and legal norms*" van december 2017. In de bijhorende aanvullende nota wijst verzoeker erop dat hij sedert 31 december 2017 meerderjarig is geworden en derhalve als alleenstaande man moet worden bekeken, die verwesterd is en die ongehuwd samenwoont met een niet moslima wat indruist tegen de islamitische wetten en sociale normen in zijn land van herkomst. Onder verwijzing naar voormelde informatie bespreekt verzoeker de verslechterde situatie in de provincie Laghman.

3.2. Verweerder brengt bij aanvullende nota op 12 april 2018 een EASO Country of Origin Information Report van december 2017 en een COI Focus van 20 februari 2018 betreffende de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar en Jalalabad bij.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Verzoeker stelt niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij baseert dit in het onderhavige verzoekschrift, net als eerder gedurende de procedure, op het gegeven dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en niet zou kunnen verblijven bij de oom in Jalalabad bij wie hij voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst geruime tijd verbleef.

Nog los van de vraag naar de geloofwaardigheid van de reden waarom verzoeker naar deze oom zou zijn verhuisd, kan op basis van de verklaringen en stukken opgenomen in het dossier, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, echter niet worden aangenomen en maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn oom in Jalalabad. Verzoeker voert niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de bestreden beslissing doch laat deze volledig onverlet waar dienaangaande gemotiveerd wordt:

"Vooreerst dient te worden ingegaan op de redenen waarom u niet terug kan keren naar uw oom in Jalalabad bij wie u tijdens uw laatste jaren in Afghanistan verbleef. U beweerde een goede relatie met

uw oom te hebben gehad. Nadat u ruzie had met uw vader en uit het huis werd gezet door hem, kwam hij van Jalalabad om u en uw broers mee te nemen naar zijn huis waar jullie lange tijd logeerden. Hij gaf niet enkel u maar ook uw twee broers onderdak in zijn huis, naast zijn eigen kinderen en vrouw. U besliste toen al om naar Europa te komen. Hij heeft u dan aangeraden om een cursus Engels te volgen die u zou kunnen helpen tijdens uw reisweg naar Europa. Zo volgde u gedurende acht maand een cursus Engels in Jalalabad. Uw oom bezit een winkel in Jalalabad waar hij iemand in dienst heeft die voor hem werkt. Uzelf ging in die periode in Jalalabad enkel naar de lessen Engels en voor de rest hing u rond met uw vrienden in Jalalabad. U moest dus niet werken. Uw oom regelde alles voor u en uw broers. Hij betaalde ook voor uw cursus. Hij heeft dan uiteindelijk ook de smokkelaar geregeld en geld geleend van iemand om uw reis naar Europa te betalen. Zo vertrok u uit Afghanistan. Hij geeft nog steeds onderdak aan uw broers. U beweerde zelf ook tijdens het gehoor dat hij een goede persoon is en dat hij heel veel gedaan heeft voor u (CGVS p. 11). Desondanks beweerde u ook dat hij sinds vier à vijf maand veranderd is en ineens geld begon te vragen. U de vraag gesteld hoe iemand die al zo lang voor u zorgde en voor jullie effectief beter zorgde dan jullie eigen ouders en voor u en uw broers alles deed, zo plots kon veranderen, antwoordde u dat hij dit allemaal deed op voorwaarde dat u alle kosten terug ging betalen. Zo zou hij u sinds enkele maanden lastigvallen via de telefoon. Om die reden veranderde u zelfs van telefoonnummer (CGVS p. 9). Gevraagd hoe hij u precies lastigviel antwoordde u dat hij u drie keer per maand belde om te zeggen dat u uw broers nog altijd niet liet overkomen naar België en dat u lui bent (CGVS p. 17). Zo zou hij u in totaal zes keer gebeld hebben en gevraagd hebben naar geld. Gevraagd echter hoeveel geld u hem moet terugbetalen, kon u geen antwoord geven. U wist immers niet hoeveel hij betaald heeft voor u. Gevraagd hoe uw oom uw reis financierde, antwoordde u dat hij geld leende. U wist echter niet van wie (CGVS p. 18). Er dient te worden opgemerkt dat het beeld dat u schetste van uw oom helemaal niet overeenkomt met de plotse wending in de gedragingen die uw oom in die laatste vier-vijf maand zou vertonen. Het komt dan ook niet geloofwaardig over dat uw oom nu plots geld zou beginnen vragen van u, terwijl dit eerder niet het geval was toen u nog met uw broers bij hem leefde. Indien uw oom alles al vanaf het begin voor het geld deed zou hij u op zijn minst gezegd hebben hoeveel geld u hem moet terugbetalen. Ondanks zes keer telefoneren weet u dit nog steeds niet. Bovendien, indien uw oom alles wat hij voor u deed louter voor het geld gedaan zou hebben, had hij kunnen kiezen om minder kosten te moeten maken. Hij heeft echter niet enkel uw reis betaald. Maar hij betaalt nog de kosten van uw broers die bij hem blijven. Bovendien heeft hij naast uw reiskosten en de kosten van uw broers ook nog acht maand lang uw cursus Engels betaald. Hij wachtte totdat u een bepaald niveau Engels kon spreken vooraleer u naar Europa ging vertrekken. Bij uw vader in Laghman ging u nochtans niet eens naar school. Uw oom had er ook kunnen voor kiezen om slechts uw reiskosten te betalen. Kennis van het Engels was immers niet noodzakelijk om het land te kunnen verlaten. De smokkelaar die hij voor u had gevonden was een Afghaan dus was het niet noodzakelijk om met hem in het Engels te spreken. Daarnaast, indien uw oom enkel op het geld was gericht zou hij er ook voor kunnen kiezen om niet meer voor uw broers te zorgen. U hebt immers naast uw ouders die volgens uw verklaringen u en uw broers afstootten, ook nog andere familieleden in Afghanistan. Uw oom heeft dit echter niet gedaan. Indien uw oom u en uw broers louter als kost zag en het geld dat hij in jullie investeerde zo snel mogelijk terug wilde hebben, had hij u ook in zijn winkel kunnen laten werken. Hij heeft een winkel in Jalalabad en hij betaalt een werknemer om daar te werken (CGVS p. 8). U had zelf toen geen werk. U beweerde dat u naar de lessen Engels ging en met uw vrienden rondhing in Jalalabad (CGVS p. 8-9). U werd door uw oom niet gevraagd om in zijn winkel te werken, ook niet eens om zijn werknemer te helpen. Nochtans zou iemand redelijkerwijs verwachten dat een dergelijke persoon, dit dit allemaal louter doet met het oog op geld als motivatie, u zou vragen om in zijn winkel te werken zodat hij zagezegd uit krijgt wat hij in u investeert. Dit allemaal is niet gebeurd. U verklaarde integendeel dat u niet veel naar buiten mocht van uw oom omdat hij het gevaarlijk vond. Hij waarschuwde u ook vaak door te zeggen dat u moest opletten met wie u omging en dat u weg moest blijven van mensen die drugs gebruikten (CGVS p. 11). Dit allemaal geeft een beeld van een heel zorgzaam persoon die enkel en alleen het goede wilde voor u. Dat hij nu ineens zijn geld zou terugvragen en niet meer willen zorgen voor u en voor uw broers is dus niet geloofwaardig. U nuanceerde zelf ook uw uitspraken tijdens het gehoor. Eerst verklaarde u dat u enkel met deze oom contact had vanuit België. Het eerste jaar zou het goed gegaan zijn. Maar de laatste maanden zou u uw contact verbroken hebben met hem. Hij zou ineens beginnen vragen zijn wanneer u uw broers ging laten overkomen. U nuanceerde echter uw eigen verklaring door te zeggen dat hij uw broer niet beu zou zijn, maar dat hij er niet veel winst zou uithalen (CGVS p. 9). Het CGVS dient in casu te concluderen dat u wel een zorgzaam netwerk heeft bij uw oom in Jalalabad, die trouwens al zo lang voor u gezorgd heeft.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien verzoeker deze niet concreet aanvecht, door de Raad overgenomen.

Bovendien blijkt verzoeker het gedrag en de houding van zijn oom andermaal te nuanceren in het verzoekschrift. Hierin geeft hij immers aan dat hij zijn oom zeker niet wilde beschuldigen van louter winstbejag op zijn rug en deze van zijn broers. Tevens geeft hij hierin aan dat het slechts een vermoeden in zijn hoofde betreft dat zijn oom hem niet opnieuw zou willen opvangen.

Daarenboven laat verzoeker de bestreden beslissing geheel ongemoeid waar gesteld wordt:

“Over de duur van uw verblijf in Jalalabad werd bovendien opgemerkt dat u wisselende verklaringen neerlegde. Initieel verklaarde u voor DVZ dat u de laatste twee jaar bij uw oom in Jalalabad logeerde (zie Verklaring DVZ, vraag 10, p. 4). Dit bevestigde u in uw latere verklaringen (zie Vragenlijst voor Niet-Begeleide Minderjarigen uit Afghanistan, p. 3). Op de dag van uw gehoor beweerde u echter dat u minder dan een jaar logeerde bij uw oom (CGVS p. 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bleef u beweren dat u daar zeker minder dan een jaar verbleef (CGVS p. 5). Dat u twee jaar woonde bij uw oom hebt u nochtans niet één maar twee keer op verschillende momenten verklaard. Bovendien verklaarde u zelf ook dat u tijdens de laatste verkiezingen, dus in april 2014, in Jalalabad was (CGVS p. 13). Gezien u in oktober 2015 vertrok uit Jalalabad is het dan ook duidelijk dat u daar zeker langer dan een jaar verbleef. Het feit dat u dan de duur van dit verblijf korter wilde verklaren bij het CGVS wekt dan ook de indruk op dat u dit bewust deed om een terugkeer naar uw oom als onredelijk te doen uitschijnen.”

Deze motieven vinden eveneens steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoeker deze ongemoeid laat, blijven zij onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker kan terugkeren naar en kan verblijven bij zijn oom in Jalalabad.

Dat deze oom, zoals verzoeker tracht aan te tonen middels de stukken die hij bij het verzoekschrift voegt en die hij neerlegt door middel van een aanvullende nota, zou hebben verklaard dat hij verzoeker niet opnieuw of langer wenst op te vangen, doet aan het voorgaande geenszins afbreuk. Deze oom werd gecontacteerd op vraag van verzoeker en middels het telefoonnummer dat verzoeker verstrekke. Het valt geenszins uit te sluiten dat deze oom de betreffende verklaringen aflegde op vraag van verzoeker en dat hun beider verklaringen en de vermeende onwil in hoofde van verzoekers oom werden gecoördineerd en in scène gezet met het oogmerk om dit alles aan te wenden in het kader van verzoekers verzoek om internationale bescherming en om in hoofde van verzoeker een verblijfsrecht in België te bekomen. Gezien deze oom een nauwe familiale band vertoont met verzoeker, gezien deze oom verzoeker zeer goed kent, gezien deze oom verzoeker steunde in diens beslissing om naar Europa te komen en gezien verzoeker en deze oom blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing nog minstens enige tijd met elkaar in contact stonden na verzoekers aankomst in Europa, kan aan de verklaringen van deze oom geen objectieve bewijswaarde worden gehecht en kunnen zij geen afbreuk doen aan de hoger gedane vaststellingen.

De bewering van verzoeker in zijn aanvullende nota van 20 april 2018 dat hij gezien zijn meerderjarigheid sedert 31 december 2017 als alleenstaande man moet worden bekeken, doet geen afbreuk aan de mogelijkheid op zijn oom te kunnen terugvallen en toont niet aan dat zijn om deze reden onwillig zou zijn om hem verder op te vangen.

Dient verder te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd wordt:

“U haalde tevens de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en meer specifiek in Jalalabad aan als asielmotief en reden waarom u bent vertrokken. De subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke

Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij

aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoeker vecht deze motieven niet aan. Hij voert geen argumenten aan en brengt geen informatie bij die afbreuk zou(den) kunnen doen van de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad en/of de informatie waarop deze analyse is gesteund (administratief dossier, map ‘landeninformatie’).

Waar verzoeker onder verwijzing naar bijgebrachte informatie in de aanvullende nota van 20 april 2018 de verslechterde situatie in de provincie Laghman bespreekt wijst de Raad erop dat dit verweer niet dienend is nu verzoeker afkomstig is van Jalalabad waar hij verbleef bij zijn oom.

Ten aanzien van de overige, reeds eerder neergelegde documenten (administratief dossier, map ‘documenten’), wordt in de bestreden beslissing tot slot met recht gemotiveerd:

“De door u neergelegde documenten kunnen aan deze vaststellingen niets wijzigen. Uw taskara kan hoogstens uw identiteit steunen, hetgeen niet betwist wordt. Echter hebben Afghaanse documenten weinig bewijskracht omwille van de grote omvang van corruptie die er bestaat in het verkrijgen van allerlei documenten. Zo werd ook op uw taskara opgemerkt dat, ondanks uw bewering dat dit uw tweede taskara was, nergens op deze taskara vermeld werd dat het een duplicaat is. Normaliter worden op de Afghaanse taskara’s wel vermeld of het gaat om een duplicaat of niet. Het medisch attest verkregen van een dokter in België spreekt over een tweetal neustraumata die u opgelopen zou hebben, vermoedelijk rond 10 en 12 jaar. De dokter kan zich echter niet uitspreken over de omstandigheden waarin u deze traumata zou hebben gelopen. Dus kan dit attest geen vaststaande verklaring bieden of u deze fractuur heeft gelopen na bijvoorbeeld een ongeval of nadat u geslagen werd door uw vader. Dit attest voegt dus verder niets toe aan uw asielrelaas.”

Ten aanzien van het medische attest kan nog bijkomend worden opgemerkt dat dit hoe dan ook geen gegevens bevat die een ander licht zouden kunnen werpen op de mogelijkheid in hoofdte van verzoeker om terug te keren naar en te verblijven bij zijn oom in Jalalabad.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker met generlei objectieve informatie aantoont samen te wonen in België met een niet moslima – waardoor dit een blote bewering betreft – noch dat bij terugkeer naar zijn land van herkomst deze relatie een onoverkomelijk probleem zou zijn voor haar herintegratie in de Afghaanse samenleving.

Betreffende het voorgehouden verwesterd zijn, is de Raad van oordeel dat uit het enkele gegeven dat verzoeker sinds oktober 2015 Afghanistan heeft verlaten en daarna in België heeft verbleven niet zonder meer kan worden afgeleid dat verzoeker zowel door de autoriteiten, de taliban, de bevolking en haar familie als verwesterd zal worden gepercipieerd en geviseerd. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn afwezigheid sinds oktober 2015 als verwesterd gepercipieerd zal worden en omwille hiervan geviseerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde persoon zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

4.2. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker heeft voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT